

Grann spelmansträff

Os
CO

Malala Nya Tidning

Måndagen den 31 oktober 1966

UNT Lösnr 50 ö

m

U

o
o
"ö
ö
a
o
hs

Spelmansstämmans program, gav de sedvanliga trivsamma upptågen med nämare ett par folkdräkts brokiga deltagare. Här tre av dem. Från vänster Sture Edholm, Ljusdal, Härdelin, Delébo, och Bo Svedborg, Stockholm

Spelmansstämma "med fart och kläm, bra låtar, duktiga spelmän och spelgott humör och en tacksamt lyssnande stor publik var söndagsmiddagens stora universitetets aula. Den vackra oktobersöndan hade samlat landsortsbor, bänkrader och den traditionella höststämman som Upplands spelmansförbände ordnade för 21 gången blandade nytt och gammalt i låtar och spelmansmar en påtagligt ungdomlig nyrekrytering i leden. Spelmansmusiken står alltså i den lever vidare i nya generationer. Nytt och nytt, intel är det väl gå att till spelmanslåtar i så ultramoderna former som vad konstmusiken, den s. musiken". ästadkommer i dessa yttersta daaar. Nej, låtarna står sig ganska

Nyckelharpornas lag bildade en höjdpunkt vid spelmansstämman i Uppsala

Grann spelmans...

Forts. fr. sid. 1

senare i programmet trädde upp på aulastraden och blåste i tjurhorn och spilåpipa. Hornet klingade ovanligt mjukt och behagligt — man har hört hårdtutande stråvtönade blåsningar också — i vallåt och signaler från Nääs. Akta dala-bygd, alltså.

Men annars upptog programmet de sedvanliga trivsamma upptågen, med intåg av Hela stora skaran på väl närmare ett par hundra folkdräktsbrokiga deltagare — en och annan kavaj fanns iförstås. Helhetsintrycket var i alla fall anslående för öga och öra. Under Harry Pettersson, som verkligen kan leda med kläm, klingade både Mungallåten och en ljus, taktfast gånglåt från förträffligt och rytmiskt mycket medryckande. Spelmansförbundsordförande Emil Olsson hälsade välkommen och sedan kunde lagspedit börja.

• MEDRYCKANDE

Mer eller mindre medryckande blev det. Västmanlänningarna var en liten naggande god kvartett med ett vinnande ålderdomligt spelsätt. Ingen av dom var visserligen från Västmanland, men den musikaliska inkorporeringen var lyckad i alla fall. De "farliga" hälsingarna annonserade speakern Tobias Jansson men så farligt var det nybildade sexmannalaget väl inte. Det blir kanske det, sedan de tränat ordentligt sig samman. En vals av Jönsegulbben var deras intressantaste bidrag, den hade en piffig asymmetrisk taktgruppering. Så var det Bro-laget, en lovande kvintett med nya låtar, en marsch, en Håtuna-visa och en vals med den snofsiga titeln Tarmgnidarn — om nu högtalaren inte sa något annat. En rolig parodibit.

dessa doirkdrivna förmedlare steg fram i all sin härliga dialekt, gin frodighet och konstfulla tonvävnad. Publikens jubel var stort och långvarigt.

Örebroarna visste också att sätta sprätt på stämningen, som ibland gick ned i en söndagseftermiddagsbdhagliga dåsigstämnd som den oftast var i låtarna D-diur eller G-druur, som är spelmännens huvudtonarter och så någon moll förstas. Den skönskäggvige glade speakern i Örebrolaget har vi sett många gånger. Han presenterade även nu låtarna med sedvanlig hängivelse och lyrisk inlevelse. Tre stegsvalsen från Värmland blev nog en av de piggaste under den två och en halv timme långa föreställningen, en tidslängd som kan bli väl mycket även för en spelmannsmusikens beundraren, och inte minst för den som därtill skall berätta därom.

• V3KSTA-LASSE

Viksta-Lasse hann jag i alla fall höra och se — det senare inte minst viktigt. Han hade i sällskap Olle Jansson och brorsonen Bo Larsson. Viksta-Lasse, för dagen litet skrovlig i halsen, har alltså vetat att föra sin spelkonst vidare i släkten. Lasse har en vidunderligt säker svang på spelet, ibland blir han så flink i fingrar och stråkdrag att de andra knappt hinner följa med. In-

ga ålderskrämpor där inte hos Upplands trevligaste och kunnigast» fiolspelman.

Programmet fylldes slutligen av soloframträdanden av JCristina From med förstämnd fiol och Valölaget, som ofta visat sig bära spelmannstraditionerna med fin fantasi och upplanningarna som inte brukar låta ställa sig bland de svagare lagen en sådan dag. Det var ju också myndighetsdag för Upplands spelmannsförbuid, tjuoettårsjufoileum.

— Så niu kan vi böria braka riktigt, som Tobias Jansson sa. Åja, sāmjan har väl varit ganska god de tjuoett åren även om åsikterna om förbundets vara kanske gått isär ibland. Men det har hållits god fart och fin standard under åren och de många lagspelen vid stämmorna, där man får lära känna de olika spelsätten och dialekterna litet närmare har varit ovärderliga impulser till ny livskraft.

Så myndlingen kan tryggt spela vidare och gärna ställa till lite bråk ibland också. Det bara rensar och ger de nya fläktar som årets spelmannsstämman hade en hel del av.

Spelmän vet sin plats. På Uppsala slott avhölls sedan den sedvanliga spelmannsmiddagen med vad därtill hör av musikaliska och timliga förfriskningar.

GAiRL GODdN

• NYCKELHARPOR

Nyckelharpornas lag bildade en höjdpunkt. Det specifika uppländska instrumentet var väl representerat av gamla och unga harpister med Eric Sahlström i spetsen och med Harry Pettersson som ledare. Kanske spelade laget polskorna väl långsamt och eftertryckligt i trectaktsrytmen, men den lät mycket Säkert och övertygande lagets goda kontakt med musiken. Emil och Stig var två spelmän som serverade ett par tunga moll-låtar, den första efter Lapp-Nils litet för överarrangerad, den andra desto mer intagande. Södertäljelaget var stort och inte så drivet. Spelade för lite frigtort men hade goda låtar.

Och så kom virtuositeten till heders i dalaparet Östlunds uppvisning. Där fanns de rätta krokarna i låtarna, en spelmannsmusik som av